

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1068/2016
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле Н.С. из В., чији је пуномоћник адвокат С.И. из В., против тужене С.Н. из Н., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 94/16 од 01.03.2016. године, у седници одржаној 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 94/16 од 01.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П2 177/15 од 10.12.2015. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужена дана 27.01.2014. године извршила насиље у породици у односу на тужилу тако што јој је претила и грубо је вређала, затим повукла снажно за руку и гурнула у просторију у којој је она пала и задобила лаке телесне повреде у виду модрице на руци и телу, те да се одреде мере заштите забраном туженој приближавања тужилји на растојању од 300 метара од места становања и забраном сваког другог дрског, безобзирног и злонамерног понашања према тужилји, са трајањем од годину дана од изрицања и могућношћу продужења. Тужилја је обавезана да туженој накнади трошкове поступка у износу од 210.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 94/16 од 01.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилја је благовремено изјавила жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде у границама овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...55/14) и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда које у смислу члана 408. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, могу представљати ревизијски разлог и довести до укидања пресуда нижестепених судова. Приликом одлучивања о жалби тужиле другостепени суд је ценио жалбене наводе од значаја и разлоге узете у обзир по службеној дужности, а своју оцену је образложио у побијаној пресуди довољним и прихватљивим разлозима. Зато се ревизијом неосновано и паушално указује на пропусте другостепеног суда као битну повреду из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је мајка тужене. Између њих је закључен уговор о поклону којим је тужилца као поклонодавац пренела туженој као поклонопримцу своју непокретну имовину. За узврат је очекивала да је тужена обилази и брине о њеним животним и здравственим потребама. То је тужена у ранијем периоду и чинила. Странке су једно време живеле у заједничком домаћинству у кући тужене у Н., али се тужилца вратила у В. и остала сама да живи у кући а тужена ју је обилазила. Поред тужене, тужилца има још једну ћерку и сина који живе одвојено са својим породицама. Тужилца је покренула судски спор против тужене у вези са уговором о поклону непокретне имовине. После тога пуномоћник тужиле је 08.02.2014. године поднео пријаву против тужене због насиља у породици, на основу које је интервенисала полиција а поводом догађаја који се наводно одиграо 27.01.2014. године. Према наводима тужбе и поднете пријаве, тужена је 27.01.2014. године, својим понашањем према тужилци као мајци извршила акт насиља у породици тако што је тужилци претила, грубо је вређала и истом приликом повукла за руку и гурнула у просторију у којој је тужилца пала и задобила лаке телесне повреде. Тужилца се није обратила лекару ради утврђења и терапије наводно задобијених повреда. По накнадној пријави тужилциног пуномоћника патрола полиције изашла је на лице места и прибавила изјаве странака и чланова породице и комшија. Догађај је пријављен и јавном тужиоцу који није оценио да постоје елементи кривичног дела насиља у породици и није покренуо одговарајући поступак тим поводом.

Оценом изведених доказа после спроведеног поступка саслушањем странака и сведока као и других расположивих писаних доказа, првостепени суд је закључио да нема доказа да је тужена дана 27.01.2014. године или неког другог дана извршила насиље у породици према тужилци као мајци на начин описан у тужби или на неки други начин. Зато је тужбени захтев за утврђење насиља и одређивања мера заштите одбио као неоснован, закључивањем да нису испуњени услови из члана 197. и 198. Породичног закона.

Другостепени суд је прихватио као правилно утврђено чињенично стање и оцену првостепеног суда да нису доказани наводи о учињеном насиљу у породици, и

о неоснованости тужбеног тражења. Размотрио је жалбене наводе тужиље и закључио да не доводе у сумњу правилност донете одлуке о тужбеном захтеву, због чега је потврдио првостепену пресуду.

Наводима и разлозима ревизије тужиље неосновано се побија правилност закључивања и пресуђења нижестепених судова.

Услови за заштиту од насиља у породици прописани су одредбама члана 197. и 198. Породичног закона. Према члану 197. став 1. овог закона, насиље у породици је понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Одредбом става 2. истог члана наведени су карактеристични видови насиља у породици који се најчешће испољавају.

Насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице. То може да буде вређање и друго вербално малтретирање као и физичко насртање или телесно повређивање. Да би одређено понашање било квалификовано као насиље у породици није нужно да буде трајно и виšekратно већ је у одређеној ситуацији довољан и појединачан акт понашања које има карактер насиља у породици. Када утврди постојање понашања које представља насиље у породици суд може да одреди једну или више мера заштите, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице (члан 198. став 1). Мере заштите прописане су чланом 198. став 2. Породичног закона и изричу се у складу са извршеном врстом насиља и циљем прописане заштите.

У конкретном случају и конкретном приликом на коју се односи тужба и тужбени захтев није доказано постојање понашања тужене према тужиљи које би се могло сматрати дрским, безобзирним и злонамерним понашањем односно злостављањем и наносењем физичких озледа, у смислу законске дефиниције насиља у породици. Према утврђеном чињеничном стању тужиља је поклонила туженој непокретну имовину, а тужена је за узврат њу обилазила и бринула о њеним потребама. Њихов однос и комуникација су под утицајем других блиских лица или без њега, спонтано претрпели промене. Очигледно незадовољна начином на који је тужена о њој бринула, тужиља је покренула судски спор у вези са уговором о поклону. Накнадно је уследила и пријава за породично насиље коју је поднео пуномоћник тужиље у њено име. У овој парници за заштиту од породичног насиља није доказано постојање ни појединачног акта безобзирног понашања и физичког насиља али ни дуготрајног угрожавања тужиљиног душевног здравља, спокојства или телесног интегритета.

Имајући у виду све утврђене околности случаја и стања у списима, Врховни касациони суд је прихватио оцену нижестепених судова о непостојању насилничког понашања тужене према тужиљи, а с тим у вези ни услова за изрицање тражених мера заштите. Ризик опасности од евентуалних будућих аката породичног насиља

тужене према тужиљи избегнут је непостојањем њиховог заједничког живота, као и боравка тужиље у домаћинству друге ћерке и у другом месту. Поремећени породични односи тужене са тужиљом као мајком и поклонодавцем, као и другим члановима шире породице, поводом поклањања имовине и бриге о мајци, који су резултирали судским спором у вези са уговором о поклону, нису довољни да се у посебној парници према туженој примене мере заштите од насиља у породици.

Тужиља је изјавила ревизију и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Зато ревизијски наводи којима се коментарише правилностведеног доказног поступка и оцена доказа нису детаљније размотрени.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**